

OLETKO PYHÄ?

Ville Auvinen

Pyhyys on varsinaisesti Jumalan ominaisuus. Jumala on pyhä, hän on täydellinen. Pyhä Jumala kehottaa sitten myös omaa kansaansa olemaan pyhä: *”Minä, Herra, toin teidät pois Egyptistä ja osoitin näin olevani teidän Jumalanne. Olkaa siis pyhät ja puhtaat, koska minä olen pyhä”* (3. Moos. 11:45). Syntinen ihminen ei voi tulla pyhän Jumalan lähelle tuhoutumatta, ja siksi Jumalan kansan täytyy olla pyhä voidakseen lähestyä Jumalaansa.

Puhutteleva kertomus pyhän Jumalan kohtaamisesta on profeetta Jesajan kutsumusnäky (Jes. 6). Hurskas pappi Jesaja on temppelissä suorittamassa palvelustehtäväänsä, kun Jumalan pyhyys ilmestyy hänelle. Hän näkee valtaistuimella istuvan Herran ja kuulee serafien laulun: *”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot. Hänen kirkkautensa täyttää kaiken maan.”* Jesajan reaktio ei ole ihastus vaan kauhu. Jumalan pyhyyden edessä hurskaan papinkin täytyy kokea oma syntisyytensä: *”Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet, ja saastaiset huulet on kansalla, jonka keskellä minä elän, ja nyt minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.”* Silloin yksi serafeista ottaa uhrilttarilta hiilen ja koskee sillä Jesajan huulia ja sanoo: *”Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu.”* Näin Jesaja pyhitettiin ja asetettiin profeetan tehtävään.

Vanhan testamentin kaikkien puhtaussäädösten ja jumalanpalveluselämän tarkoitus oli pyhittää kansa. Uhrieläinten veri virtasi Jerusalemin temppelissä, jotta

ihmisten synnit sovitettaisiin ja he voisivat taas olla pyhiä Jumalansa edessä. Uuden testamentin näkökulmasta Vanhan testamentin uhrin olivat kuitenkin vain esikuvaa tulevasta, täydellisestä uhrista. Varsinkin Heprealaiskirjeen kirjoittaja opettaa tästä. Hän kirjoittaa: *”Tämän tahdon mukaisesti meidät on pyhitetty ainitkertaisella uhrilla, kun Jeesus Kristus uhrasi oman ruumiinsa. Jokainen pappi seisoo joka päivä toimittamassa jumalanpalvelusta ja uhraa kerran toisensa jälkeen samat uhrin, jotka eivät milloinkaan voi poistaa syntejä. Kristus sitä vastoin on uhrannut yhden ainoan syntiuhrin ja asettanut pysyvästi istuimelleen Jumalan oikealle puolelle. Hän odottaa siellä, kunnes hänen vihollisensa pannaan korokkeeksi hänen jalkojensa alle, sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään”* (Hepr. 10:10–14). Tässä on tärkeää huomata, että kirjoittaja sanoo meidän olevan pyhitetyt Kristuksen uhrilla. Olemme siis Jumalan edessä jo nyt täysin pyhiä ja hänelle kelvollisia. Kasteen ja uskon kautta Kristuksen hankkima täydellinen pyhyys on puettu päällemme, ja

siksi uskossa Jeesukseen voimme sanoa rohkeasti: ”Minä olen pyhä!”

Kerrotaan kahdesta nuoresta turkulaismiehestä. Kertomus sijoittuu aikaan, kun Turussa vielä oli raitiovaunuja. Toinen miehistä nousi vaunuun aikaisemmallalla pysäkillä ja meni istumaan takapenkille. Kun toinen nousi vaunuun, kuului takaa huuto: ”Oletkos pyhä?” Siihen kuului edestä vastaus: ”Kyllä olen!” Takaa jatkettiin: ”Ja millä perusteella?” Vastaus kuului: ”Koska Kristus Jeesus on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ostanut omakseen ja voitollaan vapauttanut kaikista synneistä, kuolemasta ja Perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä, kalliilla verellään ja syyttömällä kärsimisellään ja kuolemallaan.”

On tärkeää huomata, että Uusi testamentti puhuu pyhittämisestä myös toisessa merkityksessä. Jumalan Hengen pyhittävää työtä on myös se, kun hän vähitellen kasvattaa meitä elämään Jumalan tahdon mukaisesti. Pyhä Henki kasvattaa uskovissa Hengen hedelmää (Gal. 5:22–23). Tämä pyhittäminen ei kuitenkaan tule tämän elämän aikana valmiiksi, eikä se ole jumalasuhteemme ja pelastuksemme ehto. On tärkeää pitää erillään Kristuksen uhriin perustuva täydellinen pyhitys, jonka perusteella olemme Jumalan edessä kokonaan pyhät ja kelpaamme Jumalalle, ja meidän elämämme vähittäinen pyhittyminen, joka on seurausta siitä, että jo olemme uskon kautta pyhät.

Maalaus Lutherista Turun tuomiokirkossa